

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobkyně: **A. S.**

zastoupena Mgr. Janem Švarcem, advokátem se sídlem Vodičkova 695/24, Praha 1

proti

žalované: **Univerzita Karlova** se sídlem Ovocný trh 560/5, Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí rektora Univerzity Karlovy ze dne 7. 10. 2020,

č. j. UKRUK - 245204/2020-3:

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhala zrušení rozhodnutí rektora Univerzity Karlovy ze dne 7. 10. 2020 č. j. UKRUK/245204/2020-3, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí orgánu I. stupně ze dne 22. 5. 2020 č. j. UKRUK/132318/2020-5, kterým nebylo přiznáno žalobkyni sociální stipendium.
2. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť jejich rozsahem je soud vázán (§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“). Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud bez nařízení jednání, když účastníci řízení k výzvě soudu nevyjádřili s takovýmto postupem výslovný nesouhlas, má se tedy za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí.
3. Žalobkyně v podané žalobě namítala, že před vydáním prvostupňového rozhodnutí jí nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a odkázala na komentář k ustanovení § 36 zákona č. 500 /2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů („správní řád“). Povinnost umožnit účastníkům řízení vyjádřit se před vydáním rozhodnutí ve věci k podkladům rozhodnutí upravuje ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, podle něhož: *„Nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit e k podkladům rozhodnutí vzdal.“*
4. Z uvedeného ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu vyplývá, že povinnost správního orgánu seznámit účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí platí tehdy, nestanoví-li zákon jinak. V daném případě bylo řízení vedeno podle zák. č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a změně a doplnění dalších zákonů (dále „zákon o vysokých školách“), který v ustanovení § 68 odst. 2 stanoví, že : *„V řízení ve věcech podle odst. 1 písm. a) – f) není vysoká škola povinna před vydáním rozhodnutí ve věci vyrozumět studenta o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.“*
5. Mezi věci, u nichž není dána povinnost vysoké školy vyrozumět účastníka řízení (studenta) o možnosti vyjádřit se k podkladům je i ustanovení § 68 odst. 1 písm. e), podle něhož vysoká škola rozhoduje o právech a povinnostech studenta ve věci přiznání stipendia. Ze znění uvedeného ustanovení vyplývá, že vysoká škola není povinna před vydáním rozhodnutí vyrozumět studenta o možnosti vyjádřit se k podkladům „ve věci přiznání stipendia“, přičemž za rozhodnutí „ve věci přiznání stipendia“ je nutno rozumět jak kladné, tak záporné rozhodnutí.
6. I kdyby soud by zaujal výklad, že se uvedené ustanovení § 68 odst. 3 zákona o vysokých školách vztahuje pouze na případy, kdy je vydáno kladné rozhodnutí, stipendium je tedy přiznáno, má soud v dané věci za to, že ani v případě, že by přicházela v úvahu aplikace ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, nebyly dány důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí z titulu uplatněné námítky.
7. Ne každé porušení ustanovení § 36 odst. 3 části věty před středníkem správního řádu musí vyústit v závěr o nutnosti zrušit žalobou napadené rozhodnutí správního orgánu. Z již ustálené judikatury správních vyplývá, že sice porušení ustanovení § 36 odst.3 věty před středníkem správního řádu představuje vadu správního řízení, neznamená to však, že tento závěr musí vést automaticky ke zrušení napadeného správního rozhodnutí. Pro úspěšnost žaloby nestačí uplatňovat jen porušení procesních práv v předcházejícím správním řízení, nýbrž je třeba zkoumat, zda v důsledku toho mohla být žalobkyně zkrácena na svých

hmotných právech. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 6. 2011 č. j. 2 As 60/2011-101 výslovně uvedl, že: „*důvodnost žaloby může mít za následek pouze taková vada řízení, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí*“. Uvedený závěr vyplývá z ustálené judikatury, poukázat lze na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2003 č. j. 6A 12/2001-51, ze dne 17. 3. 2004 č. j. 6A 51/2001-30, ze dne 30. 9. 2015 č. j. 6 As 73/2015-40 – všechny rozsudky dostupné na www.nssoud.cz.

8. V daném případě z obsahu spisu vyplývá, že podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí byla žádost žalobkyně o přiznání sociálního stipendia, výzva žalované k předložení příslušného potvrzení. Dále jsou ve spise založeny dvě žádosti žalobkyně o přerušení řízení. Jde tedy o dokumenty, s nimiž je žalobkyně seznámena, když z obsahu jejich vlastních písemností je zřejmé, že si je vědoma toho, že příslušné potvrzení ke své vlastní žádosti nepředložila. Další dokumenty, které jsou ve správním spise založeny, se týkají žádosti žalobkyně o opatření proti nečinnosti s tím, že řízení o nečinnosti vyústilo v rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 1. 2020 č. j. 9A 12/2019-72. Všechny tyto podklady se dostaly do dispozice žalobkyně. Ani v případě, že by byla dána povinnost žalovaného správního orgánu postupovat podle § 36 odst. 3 správního řádu, by nemohlo dojít k dotčení hmotných práv žalobkyně, protože podklady pro vydání napadeného rozhodnutí byly z převážné většiny úkony, které žalobkyně sama učinila, respektive s nimi byla seznámena.
9. Pokud žalobkyně cituje v souvislosti s uplatněnou námitkou o tom, že neměla možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, komentář k ustanovení § 36 správního řádu, kde kromě možnosti vyjádřit se k podkladům je zmíněna i možnost vyjádřit se k provedeným důkazům (tedy k podkladům rozhodnutí), ale i možnost vyjádřit se k věci samé, včetně návrhu dalších důkazů se zmínkou o povinnosti správního orgánu se s takovými návrhy vypořádat, je nutno konstatovat, že žalobkyně k podané žalobě nenamítá, že by jí bylo znemožněno navrhnout doplnění dokazování dalšími důkazy, proto se soud blíže touto zcela obecnou citací komentáře ke správnímu řádu blíže nezabýval.
10. Žalobkyně dále namítala, že dne 20. 9. 2018 požádala o přerušení řízení do právní moci rozhodnutí Městského soudu v Praze ve věci přiznání přídatku na dítě vedeného pod sp. zn. 4 Ad 11 /2018, popřípadě do právní moci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti, bude-li podána. Protože žalovaná řízení nepřerušila, zatížila řízení vadou, jež má vliv na zákonnost rozhodnutí.
11. K této zcela obecně uplatněné námitce soud uvádí, že není zřejmé, v čem má spočívat vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Soud proto ve zcela obecné poloze, v jaké námitce byla uplatněna, odkazuje na obsah správního spisu, ze kterého je sice patrné, že žalobkyně sice podáním ze dne 29. 10. 2018 podala žádost o přerušení řízení, podáním ze dne 13. 12. 2018 však podala žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti a navrhla, aby bylo rozhodnuto o povinnosti vydat rozhodnutí o její žádosti v přiměřené lhůtě. Následně pak žalobkyně podala žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu k Městskému soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 22. 1. 2020 č. j. 9A 12/2019-72 podané žalobě vyhověl a žalované uložil rozhodnout o žádosti žalobkyně ze dne 29. 12. 2017 o přiznání sociálního stipendia. Uvedený rozsudek nabyl právní moci 22. 4. 2020 a od tohoto data běžela žalované lhůta pro vydání rozhodnutí o žádosti žalobkyně. V situaci, kdy pravomocným rozsudkem soudu bylo žalované uloženo, aby o žádosti žalobkyně rozhodla, lze obtížně žalované vytýkat, že řízení nepřerušila. Přitom žádost o přerušení

řízení předcházela žádosti o opatření proti nečinnosti, lze tedy dovodit, že žalobkyně již netrvala na přerušení řízení, naopak, domáhala se toho, aby ve věci bylo rozhodnuto.

12. Je nutno konstatovat, že poté, kdy žalobkyně podala opatření proti nečinnosti a následně žalobu na ochranu proti nečinnosti k soudu, v žádném svém podáním nevyjádřila požadavek přerušení správního řízení. Odvolání, které podala proti prvostupňovému rozhodnutí žalované, žádným způsobem neodůvodnila, k odůvodnění odvolání nepřistoupila ani na základě výzvy správního orgánu k odstranění vad, kterou žalovaná zaslala zástupci žalobkyně 25. 7. 2020 (výzva ze dne 24. 7. 2020).
13. Ze spisového materiálu je přitom zřejmé, že o odvolání bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím až po uplynutí více než dvou měsíců ode dne doručení výzvy k odstranění vad podání. Nic tedy žalobkyni nebránilo v tom, aby důvody svého odvolání specifikovala, popřípadě, pokud by setrvala na požadavku přerušení správního řízení, navrhla přerušení řízení v podaném odvolání. Soudu je z úřední činnosti známo, že ostatně takovýto postup zvolila žalobkyně v řízení o žádosti o přiznání stipendia na podporu ubytování, kdy proti rozhodnutí rektora Univerzity Karlovy ze dne 22.12.2017 č.j.: U-17003984-17009831-1 podala odvolání a v rámci odvolacího řízení navrhla přerušení řízení, jejímu návrhu bylo vyhověno usnesením ze dne 15. 3. 2019, odvolací řízení bylo přerušeno (zde však žalobkyně naopak podala žalobu na ochranu proti nečinnosti žalované, když se domáhala vydání rozhodnutí ve věci samé. Věc byla u Městského soudu v Praze vedena pod sp. zn. 11A 15/2019).
14. Ze samotné skutečnosti, že žalovaná formálně nerozhodla o žádosti žalobkyně o přerušení řízení, nelze dovozovat nezákonnost napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno po té, kdy správnímu orgánu povinnost rozhodnout o žádosti žalobkyně uložil soud a stanovil lhůtu pro vydání tohoto rozhodnutí.
15. Ze všech výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
16. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto ji právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší, žalované náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. dubna 2021

JUDr. Hana Veberová
předsedkyně senátu